

அர்ச். வியாகுலமாதா

- பாடுகளின் சனிக்கிழமை (திருஇருதய தூதன் 1936)

அந்தப்பொழுது நெருங்கி வந்தது. கல்வாரி மலைமேல் திருச்சிலுவை வெறுமையாய் நின்று கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் நிகழ்ந்த குரூரமான காட்சியானது ஜெருசலேம் பட்டணவாசிகளைப் பயப்பிராந்துகொண்டு நடுநடுங்கச் செய்தது. இப்போது கபால மலையில் சில ஆட்கள் மாத்திரம் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் துக்கம் நிறைந்த இருதயத்துடன் மரித்த சேசுவின் திருச்சரீரத்தை மகா பூசிதமாய் சிலுவையினின்று இறக்கி அவருடைய மாதாவின் திருமடியில் கிடத்தி வைத்தனர்.

அந்தோ, வியாகுலத்தாயார் அனுபவிக்கும் மாபெருந்துயரம் எவ்வளவோ கொடுமையாயிருக்கின்றது. தன் முன்னால் இருக்கும் மாசற்ற சரீரத்தை ஆராதனையுடன் சில நிமிடங்களாக உற்று நோக்கி, தனது திருக்குமாரனின் தலையில் ஆழமாய்ப் பதிக்கப்பட்டிருந்த முண் முடியை வெகு கவனமாய் எடுக்கின்றார்கள். அவருடைய வாய் திறந்திருக்கின்றது. கண்கள் பஞ்சடைந்திருக்கின்றன. திரு சிரசில் கூர்மையான முட்களால் ஏற்பட்ட காயங்களையும், கருத்துச் சிவந்திருந்த இரத்தக் கோரையையும் தேவதாயார் பதைபதைப்புடன் கண்ணோக்குகின்றார்கள். சம்மனசுக்கள் முதலாய் பார்ப்பதற்குப் பயப்படும் அத்திருமுகம் இப்போது ரூபமற்று, அழகற்று மகா பரிதாபத்துடன் தோன்றுகின்றது. ஈட்டியினால் குத்தப்பட்ட அவருடைய திரு விலாவையும், பழுவான ஆணிகளால் அறையப்பட்ட அவருடைய கை கால்களையும், கற்றூணில் கட்டுண்டு அடி பட்டு சர்வாங்கமும் ஒரே காயமாயிருப்பதையும் பரிசுத்த கன்னிகை ஆராத் துயரத்துடன் காண்கின்றார்கள்.

பெத்லேகம் மாட்டுக்குகையில், தான் பெற்றெடுத்த அழகிய பாலகன் இவர்தானா? நசரேத்து ஊரில் தனது கையில் ஏந்தி செல்வமாய் வளர்த்த சிறு பிள்ளைக்கும் இச்சரீரத்திற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் காணப்படுகின்றது. மூன்று வருடங்களாய் பாலஸ்தீன் நாடெங்கும் சுற்றித் திரிந்து, தேவ ஞானம் நிறைந்த புதிய வேதத்தைப் போதித்து, எண்ணிறந்த அற்புதங்களைச் செய்துவந்த

திவ்விய சேச இந்தக் கதிக்கு எப்படி ஆளாயினார்? என்று இத்தகைய எண்ணங்களால் வாசிக்கப்பட்டு, பரிசுத்த கன்னிமரியம்மாள்: 'ஐயோ மகனே, மனிதர் மட்டில் நீர் வைத்திருக்கும் சிநேகம் உம்மை இவ்வாறு மாற்றவேண்டுமா? நீர் அவர்களுக்கு இழைத்த தீங்கு யாது? குருடர், செவிடர் நோயாளிகளுக்குக் குணம் அளித்தது இந்தக் கரங்கள் அல்லவா? பரலோக இராச்சியத்தைப் போதிப்பதற்காக நாடுகள்தோறும் சுற்றித்திரிந்த இந்தக் கால்கள் அல்லவா? சிறுவரையும், பெரியோரையும், பாவிகளையும் நீதிமாண்களையும், கற்றோரையும் கல்லாதவரையும் அன்பாய் அரவணைத்தது இந்த இருதயமல்லவா? சூரியனிலும் பிரகாசமாய் தபோர் மலையில் ஜோதி வீசியது இந்த வதனம் அல்லவா? உம்மை இந்த அந்தஸ்தில் பார்ப்பதற்கு நான் எவ்வாறு சகிப்பேன்? உமது நிமித்தம் நான் படும் துயரமும் நெருக்கிடையும் சமுத்திரத்திற்கு சமமாயிருக்கின்றதே. உமக்காக உயிர்விடும் என்னை நோக்கி, எனது வியாகுலத்தைத் தணித்து என்னைத் தேற்றியருளும், மகனே" என்று இவ்விதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் புலம்புகின்றார்கள்.

தன்னுடைய கண்முன்பாக இருக்கின்ற பயங்கரமான ஆணிகளும், பின்னால் நிற்கின்ற பாரச்சிலுவையும், கல்நெஞ்சரான யூதர்களும் தனது நேச மகனின் மரணத்தைத் தீவிரித்தன என்ற போதிலும், இவை எல்லாவற்றிற்கும் மூலக்காரணமாயிருந்தது மனிதருடைய எண்ணிக்கையற்ற பாவங்களே என்று அவர்கள் நன்றாய் உணருகின்றார்கள். எனினும் நமது மட்டில் அவர்களுடைய இருதயத்தில் இப்போது கோபம், அறுவெறுப்பு முதலிய எண்ணங்கள் உண்டாகவில்லை; நேசமும், இரக்கமும், தயையும் நிறைந்த உணர்ச்சிகள் மேலாய் எழும்பித் ததும்புகின்றன. சேசுவின் திருக் காயங்கள் நமது பேரில் அவர் கொண்டுள்ள அளவற்ற நேசத்தைப் பெரிதும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவருடைய உயிர், திருப்பாடுகள், திரு இரத்தம் இவற்றின் கிரயம் நாமே. ஆதலால் தேவதாயார் இச்சமயத்தில் முதலாய் நம்மை மறந்து விடாமல், தமது இருதயத்தில் நம்மை ஆழமாய் பதித்து வைக்கின்றார்கள்.

நாமும் அவர்கள் நமக்காகத் தனது திருக்குமாரனுடன் அனுபவிக்கிற மனோவியாகுலங்களைப் புறக்கணிக்காமல், அவர்களுடைய நேசத்தை நன்கு கண்டுபிடித்து, அவர்கள் காட்டும் உத்தம மாதிரிகையைப் பின்பற்றி நமது துன்ப துயரங்களில் அவர்களை அண்டிப்போக வேண்டும். சேசுவின் பாடுகளும்

சிலுவையும் போதிக்கப்படுகிற இடமெல்லாம் அவருடைய திரு மாதாவின் வியாகுலங்களும் நினைவுகூறப்படுகின்றன. பரிசுத்த கன்னிகை சிலுவையினடியில் நிற்பது எத்தனையோ ஆத்துமாக்களுக்கு ஆறுதலும் தஞ்சமுமாக இருந்து வருகின்றது. அங்கு எத்தனையோ கண்ணீர்கள் உலர்த்தப்படுகின்றன. எவ்வளவோ துயரங்கள் தேற்றப்படுகின்றன. எத்தனையோ இருதயங்கள் சமாதானமடைகின்றன. தேவ தாயாரின் வியாகுலம் துன்பப்படுகிறவர்களுக்கு ஆறுதலாயிருக்கின்றது.

'பரிசுத்த அன்னையே, எனது இருதயத்தில் பாடுபட்ட சேசுவின் காயங்களை ஆழமாய்ப் பதித்தருளும்.... எனது வாழ்நாட்கள் எல்லாம் பாடுபட்ட உமது திருக்குமாரனுக்காக, நான் உம்மோடு சேர்ந்து அழும்படியாய்ச் செய்தருளும்.'

சிலுவை அடியில் அன்னை

மரியாயி பட்ட வேதனையின் முன் வேத சாட்சிகள் அனுபவித்த வேதனைகள் யாவும் ஒன்றமில்லாமெக்குச் சமம் என்று சொல்லலாம். வேதசாட்சிகள் உடலில் மாத்திரமே வேதனைப்பட்டார்கள். மேலும் வரப்பிரசாதமானது அவர்களது வேதனையின் உக்கிரத்தைத் தணித்தது. வேதனைகளைக் கவர்ச்சிகரமாக்கியது. அதனாலேயே அவர்கள் மிகக்கொடிய வேதனைகளின் மத்தியிலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர். வெற்றி வீரர் போல் காணப்பட்டனர். மரியாயின் ஆத்துமமோ வியாகுலம் என்னும் வாளால் ஊடுருவப்பட்டது. அதைத் தணிக்க எவ்வித ஆறுதலுமில்லை. எத்தனை குரூர உபாதை! தன் மகன் தன் கண்முன் உயிர்விடுவதைக் காணும் 'தாய் சொல்ல முடியாத அவஸ்தைப்படுவாளானால் மரியாயி எத்தனை அதிக உபாதைப்பட்டிருக்க வேண்டும்!

சேசு மீது அவர்களிடமிருந்த அன்பு மிக உயர்ந்தது. சபாவமும் வரப்பிரசாதமும் அந்த அன்பை உச்சநிலைக்குக் கொண்டு வந்திருந்தது. சேசு மிக நேசிக்கப்படத்தக்க மகன். மிக பரிசுத்தரான மகன், மிக உத்தமர், மனிதரில் மிகச் சிறந்தவர் என சபாவம் அவரை அவர்களுக்குக் காட்டிற்று. அளவற்ற நன்மைத்தனமுள்ள கடவுள், அளவற்ற விதமாக நேசிக்கப்படத்தக்க தேவன் அவர் என வரப்பிரசாதமானது அவரைக் காட்டியது. இத்தகைய நேசமகன்,

ஜெருசலேம் நகர் வீதிகளின் வழியாய் இழுக்கப்படுவதையும், குருக்களிடம், பின் பிலாத்துவிடம், பின்னர் ஏரோதனிடம் இழுத்துப் போகப்படுவதையும், எங்கும் நிந்தித்துப் பரிசுசித்துப் புறக்கணிக்கப்படுவதையும் அவர்கள் பார்த்தார்கள். அவரைக் கற்றாணில் கட்டி குரூரமாய் அடிப்பதையும், அவருக்கு முண்முடி தரிப்பிப்பதையும், அவர் சாகடிக்கப்படவேண்டியவர் என்றும், திருடனும் கொலைக்காரனுமான பரபாசைவிட மோசமானவர் என்றும் மக்களுக்குச் சொல்வதையும் அவர்கள் கண்டார்கள். கல்வாரியின் பாதையில் அவர்கள் அவர் பிறகே போனார்கள். பார்ச் சிலுவையைச் சுமக்க முடியாமல் அவர் தள்ளாடுவதையும், இரத்தமும் பலமும் போனதால் அவர் சோர்ந்து விழுந்ததையும், காயங்களும் எச்சிலும் அவரது உடலையும் முகத்தையும் நிரப்பியதையும் அவர்கள் கண்டார்கள். அவருக்கு எவ்வித உதவியும் செய்ய முடியாத நிலையில் அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர் சிலுவையில் கிடத்தப்படுவதையும், கைகளிலும், கால்களிலும் ஆணிகள் அறையப்படுவதையும், சிலுவையுடன் அவர் உயர்த்தப்படுவதையும், மூன்று மணி நேரம் கொடிய மரண அவஸ்தைப்படுவதையும், அவர்கள் பார்த்து நின்றார்கள். அவருடன் இறக்க முடியாமல் அவர்கள் வேதனைப்பட்டார்கள். தன்னைக் கண்டு தன் திருமகன் பட்ட துயரத்தை நினைத்து அவர்கள் வருந்தினார்கள். தங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட இரட்சண்யத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள மனமின்றி, பாவம் செய்து நரகத்தில் தங்களை வீழ்த்தத் தீர்மானித்திருந்தவர்களை நினைத்து, அவர்கள் சொல்ல முடியாத வேதனைப்பட்டார்கள்.

'ஜெருசலேம் குமாரத்தியே, உன்னை யாருக்கு ஒப்பிடுவேன்? உன் நெருக்கிடைக் கடலைப் போல் அபாரமாயிருக்கிறதே!' (புலம்.2:14) ஓ என் நேசத்தாயே, உமது வியாகுலங்களைக் கண்டு அனுதாப்படுவது என் கடமை. ஏனெனில் மகன் தன் தாயின் வேதனைகளில் பங்குபெற வேண்டும். சேசவை நேசிப்பவன் அவருடைய தாயின் வேதனைகளைக் கண்டு வாளாதிருக்க முடியாது. ஓ துயரப்பட்ட தாயே! உம்முடைய மகனும் நீரும் பட்ட உபாதைகளின் காரணம் நானே.

'வியாகுலங்களினால் நிறைந்த மரியாயே வாழ்க, சிலுவையில் அறையப்பட்டவர் உம்முடனே. பெண்களுக்குள் இரங்கத்தக்கவர் நீரே; உம்முடைய திருவயிற்றின் கனியாகிய சேசுவம் இரங்கத்தக்கவராமே.

அர்ச். மரியாயே, சிலுவையில் அறையப்பட்டவருடைய மாதாவே, உம்முடைய மகனைச் சிலுவையிலிறைந்த எங்களுக்கு இப்பொழுதும் எங்கள் மரண நேரத்திலும் மனஸ்தாபக் கண்ணீர் சிந்தும் வரம் பெற்றுத் தந்தருளும். -ஆமென்.